

Maštarije ukružene stvarnosti

Ovaploćenost mogućih istina unutar erotskih maštarija? Ne!

Suštinska pojavnost činjeničnog stanja svijesti? Ne!

Razularena neiživljenost trećega doba? Ne.

Modulirane refleksije satiričnih otisaka? Ne.

Politička poruka nedoraslog lika? Ne.

Već nešto značajnije, izgrađenije i snažnije, a ne samo *roman što ga je napisao ljenčina*¹. Njegova ekvilibristika suštine, usklađujući vlastite želje sa mogućnostima se, jednostavnim riječnikom napisano, itekako svjetlosno iskazuju. Unutar erotike smisla. Političke erotike, ali i erotske politike. Isprepletene žarom pojedinca unutar licemjerja društva kada navodi „*Oni što puše, nemaju dlake na jeziku.*“ Ali, ipak puše, mazohistički se predavajući kontroli drugoga. No, na ovim prostorima to je trajna radnja. Samo se mijenjaju oni drugi. Pušači su uvijek isti.

Ipak, snaga njegovog višeslojnog izražaja je u aforizmu „*Nisam impotentan, samo ne znam gdje mi je glava.*“ Metaforični oblik poistovjećenja dva različita ljudska organa mogu se predočiti objašnjenjem nadahnjujućeg čitanja. I stvaranja. Odgovor već nalazimo u sljedećem „*Ništa od grupnog seksa, nisu mu sve ovce na broju.*“ Jednostavnim, humornim jezikom, on isprepliće jednostavnost jezika sa složenošću erotskih fantazija. I ako krenemo dalje, pred nama se ukazuje sva izvitoperenost ljudskih promišljanja, nezrelih seksualnih apetita, životinjskom nagonu usmjerenih. Gorgijoski ih jednostavno, kao mačetom, reže i baca pred nas, raskrinkavajući svu hipokriziju ljudskog otiska. Barem ovoga ovakvog današnjeg. Kroz koji svi prolazimo, željeli mi to ili ne.

Njegove karikature su upozoravajućeg karaktera. Za sve one marginalce duha koji uzdižu vlastitu „veličinu“ na pijadestal umješnosti. On razara tkivo hipokrizije, čak i u seksualnom činu, odnosno predigri. „Ništa mi nije strano što je ljudsko“ – uvjeren sam da misli autor. No, i kada bolno veli „*I žene što puše*

¹ Toma Bebić (Spli, Hrvatska... 1935-1990)

imaju zadnje namjere. “ tjera nas na bolno promišljanje mogućega čina. I, zaista, zar ne?

„*Paradoks, impotentni političar nam je jebao majku!*“ nije ništa drugo do jasnoća misli koja predočava ono što većina misli, ali malo ko umije, može, ali i želi kazati. Milo sve to uboličava u čahuru satiričnog umijeća koje nas gorko nasmije, upozori i nadahnjuje.

I kada futuristički veli „*Vrijeme da počnemo sa kloniranjem. Ovdje niko nikoga više ne jebe.*“ on samo istinu veli, jer živimo u svijetu zadnjih namjera. Ljudskih, prije svega.

Briljantnost njegovih poruka se vidi u žestini otiska. Koji provocira oštrinom dok tjera na promišljanje. Ovo nije humor. Ovo je žestoki, pronicljivi oblik pojavnosti svijeta. Jednostavnim riječima kazano – Misao satiričnih nakana. Da provocira i tjera na promišljanje. Okrenite se oko sebe. Inspiracija je bezbroj. Naročito na Balkanu. Samo ih valja znati prepoznati. Uobličiti. Napisati. Gorgijoski i radi više od toga. Njegovi aforizmi su inspiracija *sui generis*.

I naravno, kada piše „*Nisam za Antičke Makedonce. Nisam za Stare Slovene. Ja sam za nešto mlađe.*“, on samo iskreno želi protresti svu onu glupost koja nas dnu vodi vjekovima. Glupost koja isključuje drugog i drugačijeg. Kod njega je uključivost itekako bitna. Erotska, njegova, radi nas. Politički, prije svega. Duhovno promišljanje uz korištenje poruka koje aforizmima zovemo.

Kod njega one izvire kao toplo nadahnuće iskrenosti unutar sarkazma satire. Bivajući izvorom samim.

Sabahudin Hadžialić, Mr.sc.